

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

VARJOT

 *Johnny
Kniga*

CHRISTOFFER
CARLSSON

VARJOT

SUOMENTANUT TARJA LIPPONEN

★
*Johnny
Kniga*

DEN OSYNLIGE MANNEN FRÅN SALEM

COPYRIGHT © CHRISTOFFER CARLSSON 2013

BY AGREEMENT WITH PONTAS LITERARY & FILM AGENCY.

ALKUTEOS: PIRATFÖRLAGET, TUKHOLMA 2013

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS,

IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM CORPORATION

PL 314, (KORKEAVUORENKATU 37), 00101 HELSINKI

ISBN 978-951-0-40789-9

PAINETTU EU:SSA

Omistettu Karlille, Martinille ja Tobiakselle.

*Strange highs and strange lows,
Strangelove,
That's how my love goes*

DEPECHE MODE

Hiippailen ovesi takana ihan niin kuin silloin ennen. Mutta enää se ei ole sinun ovesi, ei, enää et ole täällä. Et ole ollut pitkään aikaan. Tiedän sen, koska seuraan sinua. Täällä olen vain minä. Enkä minäkään oikeastaan. Et tunne minua. Kukaan ei tunne minua, ei enää. Yksikään ihminen ei tiedä, kuka olen.

Sinusta tuntuu, että jokin on vialla, jotakin on tapahtumaisillaan. Muistat ne ajat, joista nyt kerron, mutta haluat työntää ne pois mielestäsi. Eikö? Tiedän sen, koska olemme niin samanlaisia. Niinä harvoina kertoina, kun menneisyys muistuttelee sinua kesken kaiken, tunnistat sen kyllä. Tunnistat, mutta et ole varma, mikä on totta, mikä ei, sillä aika hämärtää kaiken.

Kirjoitan sinulle kertoakseni, että kaikki aavistuksesi ovat totta eivätkä kuitenkaan ollenkaan niin kuin luulet. Teen niin, koska haluan kertoa kaiken.

I

RUOTSIN ON KUOLTAVA. Sanat on kirjoitettu alikulkutunnelin suun yläpuolelle paksuin mustin kirjaimin, ja lähikauptasta kantautuu musiikkia. Joku laulaa *don't make me bring you back to the start*. Aurinko hehkuu kuumana ja kirkkaana, mutta tunnelissa on viileää ja hiljaista. Nainen hölkkää ohi kuulokkeet päässä, poninhäntä heiluen. Katselen häntä, kunnes hän katoaa näköpiiristä.

Jostakin ilmaantuu paikalle lapsi, juosten, ilmapallo kädessä. Pallo nykii ja tempoilee pojan perässä, osuu lopulta terävään kohtaan tunnelin katossa ja rikkoutuu. Poika näyttää säikähtäneeltä ja alkaa itkeä, ehkä kovan äänen takia, mutta luultavasti ei. Hän katsoo ympärilleen kuin jotakuta etsien, mutta ketään ei näy.

Olen käymässä Salemissa pitkästä aikaa. Kesä on lopuiltaan. Nousen tunnelin penkiltä ja ohitan lapsen, kuljen pois pimeästä, auringon leppymättömään hehkuun.

II

KUN HERÄÄN, on Kungsholmenilla pimeää ja jotenkin vain tiedän, että jotakin on tapahtunut. Silmäkulmassa välähtelee. Vastapäisen talon seinää piiskaa kirkas sininen valo. Nousen sängystä ja kävelen keittokomeroon, juon lasin vettä ja työnän Sobrilin kielen päälle. Näin unta Viktorista ja Samista.

Kävelen tyhjä lasi kädessä parvekkeen ovelle ja avaan sen. Tuuli on lämmin ja kostea, se saa minut värisemään ja katson alapuolella odottelevaa maailmaa. Ambulanssi ja kaksi poliisiautoa on pysäköity oven eteen puolikaareen. Joku vetää poliisin sinivalkoista eristysnauhaa lyhtypylvästä toiseen. Kuulen soinnittomia ääniä, poliisiradion rätinää, näen poliisiautojen sinisen mykän vilkutuksen. Ja niiden tuolla puolen: miljoonan ihmisen humina, suuren kaupungin ääni, joka on käynyt hetkeksi levolle.

Palaan sisään ja vedän farkut jalkaan, napitan paidan ja suin hiuksia. Porraskäytävässä: tuuletin hurisee jossain seinän takana, vaatteet kahisevat maltillisesti, matala ääni mumisee. Vanha hissi käynnistyy ja lähtee liikkeelle mekaanisesti naksahdellen, hissikuilua täristäen.

”Eikö kukaan saa pysäytettyä tuota helvetin hissiä?” joku ärähtää.

Hissi peittää askelten äänet, laskeudun hissikuilua myö-
täileviä kierreportaita. Pysähdyn toiseen kerrokseen ja kuun-
telen. Alapuolella, ensimmäisessä kerroksessa, on tapahtunut
jotakin. Ei ensi kertaa.

Joitakin vuosia sitten yleishyödyllinen yhdistys osti kerrok-
sesta ison asunnon saatuaan lahjoituksen joltakulta tarpeeksi
varakkaalta. Yhdistys remontoi asunnon syrjäytyneiden yö-
majaksi ja antoi paikalle nimen Chapmansgården. Viranomai-
set käyvät paikassa ainakin kerran viikossa, useimmiten kävijät
ovat sosiaalitoimiston väsähtäneitä virkailijoita, mutta tavan ta-
kaa myös poliiseja. Yömajaa johtaa entinen sosiaalityöntekijä,
Matilda tai Martina, en muista nimeä. Hän on iäkäs, mutta he-
rättää enemmän kunnioitusta kuin useimmat poliisit.

Nojaudun yli kaiteen ja näen, että yömajan jämerä puuovi
on avoinna. Sisällä palaa valo. Pehmeä-ääninen nainen rauhoit-
telee ärtynyttä miestä. Hissi ohittaa minut matkallaan alas ja
minä lähden sen perään, laskeudun ensimmäiseen kerrokseen
hissikorin suojissa. Käytävässä seisova poliisikaksikko jähmet-
tyy minut nähdessään. He ovat nuoria, paljon nuorempia kuin
minä. Hissi seisahtaa pohjakerrokseen ja kertaheitolla tulee
hyvin äänetöntä.

”Varopa vähän, missä kuljet”, nainen sanoo.

”Laita se nauha paikoilleen”, mies sanoo ja ojentaa sinival-
koista eristysnauharullaa. Ele saa naisen tuijottamaan miestä.

”Laita itse, niin minä huolehdin tuosta kaverista.”

Nainen on riisunut lakkinsa ja pitää sitä kädessä. Hiukset
ovat tiukasti poninhännällä, ja se saa kasvot näyttämään ki-
reiltä. Miehellä on neliskanttinen leuka ja kiltit silmät, mutta
luulenpa, että kumpikin heistä on hermostunut, koska he vil-
kuilevat jatkuvasti kelloaan. Univormujen olkavarressa nökött-
ää yksinäinen kultainen kruunu, ei viivoja. Nuorempia kons-
taapeleja.

Mies lähtee kohti portaita rulla kädessä. Yritän hymyillä.

”Nyt on niin, että täällä on sattunut jotakin”, nainen sanoo.

”Sinun pitäisi palata kotiin.”

”En ole menossa ulos.”

”No mitä sitten täällä teet?”

Katson portaikon ikkunaan, se on suuri ja avaa näkymän vastapäiseen taloon. Siniset valot huuhtelevat yhä seinää.

”Heräsin.”

”Heräsit hälytysvaloihin?”

Nyökkään epävarmana siitä, mitä nainen mieltii. Hän näyttää hämmästyneeltä. Haistan tympeän lemun ja huomaan äkkiä, miten kalvakalta nainen näyttää, silmätkin punoittavat. Hän on oksentanut äskettäin.

Nainen kallistaa hienoisesti päätään, miltei huomaamattomasti, ja rypistää kulmiaan.

”Olenko nähnyt sinut aiemmin?”

”En usko.”

”Oletko varma?”

”Olen myös poliisi”, yritän selittää, ”mutta en... niin, en usko, että olemme tavanneet.”

Nainen katsoo minua pitkään, ottaa lehtiön rintataskusta, selailee siitä, napsauttaa kynän auki, kirjoittaa jotakin muistiin. Hänen kollegansa rapistelee selkäni takana kömpelösti eristysteipin kimpussa. Siihen tapaan, että minua alkaa ärsyttää. Tarkastelen naisen takaa näkyvää ovea. Murrosta ei näy merkkiäkään.

”En ole saanut tietoa, että talossa asuisi poliisi. Mikä on nimesi?”

”Leo”, sanon. ”Leo Junker. Mitä on tapahtunut?”

”Missä yksikössä työskentelet, Leo?” nainen sanoo, mutta äänensävy paljastaa, ettei hän tosiaankaan usko minua.

”ST:ssä.”

”ST:ssä?”

”Sisäisessä...”

”Tiedän kyllä, mitä se tarkoittaa. Näytätkö henkilökorttisi?”

”Se on takin taskussa, ylhäällä asunnossa”, sanon ja naisen katse siirtyy olkapääni yli kuin hän hakisi kollegansa katsetta.

”Tiedätkö, kuka nainen on?” yritän. ”Se ruumis.”

”Minä...” nainen aloittaa. ”Sinä siis tiedät, mitä on tapahtunut?”

En ole kummoinen havainnoitsija, mutta miehet käyvät yömajassa harvoin. Heille on tarjolla muitakin paikkoja. Naisilla puolestaan ei ole kovin paljon valinnanvaraa, koska useimmat yömajat käännyttävät oveltaan ne, jotka käyttävät päihteitä ja myyvät itseään. Toinen sallitaan, mutta ei molempia. Ongelmana on, että useimmat yösiaa tarvitsevista naisista harjoittavat kumpaakin. Chapmansgården on poikkeustapaus, siksi monet naisista tulevat tänne. Yömajan ainoa sääntö on, ettei sinne saa viedä aseita. Mukava asenne.

Niinpä uhri on luultavimmin nainen ja tilanteesta päätellen hän ei enää ole elossa.

”Saisinko?” sanon ja otan askeleen naispoliisin suuntaan.

”Odotamme teknisiä tutkijoita”, kuulen mieskollegan sanovan takaani.

”Onko Martina paikalla?”

”Kuka?” nainen kysyy hämmentyneenä ja vilkuilee muistivihkooan.

”Hän johtaa tätä paikkaa”, sanon. ”Olemme ystäviä.”

Nainen näyttää epäilevältä.

”Tarkoitatko Matilda?”

”Kyllä. Häntä juuri.”

Riisun kengät, koppaan ne käteen ja kävelen naispoliisin ohi yömajaan.

”Hetkinen”, nainen sanoo terävästi ja tarttuu minua lujasti käsivarresta. ”Sinä saat kyllä luvan jäädä tähän.”

”Haluan vain nähdä, miten ystäväni voi”, sanon.

”Ethän edes tiennyt hänen nimeään.”

”Tiedän, miten liikkua rikospaikalla. Haluan vain nähdä, että Matilda on kunnossa.”

”Sillä ei ole merkitystä. Et mene sisään.”

”Kaksi minuuttia.”

Poliisi tuijottaa minua pitkään ennen kuin irrottaa otteensa käsivarrestani ja vilkaisee taas kelloaan. Joku kolkkaa alhaalla ulko-ovella, lujaa ja määrätietoisesti. Nainen hakee katseellaan kollegaansa, joka on noussut portaita näkymättömiin.

”Odota tässä”, nainen sanoo. Minä nyökkään ja hymyilen, yritän näyttää luotettavalta.

Chapmansgårdenissa maailma vaikuttaa aavemaisen äänettömältä. Katto roikkuu matalalla pääni yläpuolella, lattia on ruumaa naarmuista parkettia. Yömajassa on iso eteinen, yhdistetty keittiö ja taukotila, wc ja suihku, toimisto ja huoneiston perällä huone, jota arvelen makuusaliksi. Haju muistuttaa vanhan miehen vaatekomeron lemua. Ovenpielessä lattialla on kori kyljesään käsin kirjoitettu lappu. LÄMPIMIÄ VAATTEITA. Hupparin alta pilkottavat käsineet, otan ne korista.

Viistosti oikealla eteisestä näkyy siisti keittiö, astiat on pesty, neliskanttisen puupöydän ympärillä on muutama pinnatuoli. Pöydän ääressä istuu Matilda, vanha huuhkaja naiseksi. Terävä profiili ja pörroiset hopeanhoitoiset kiharat. Vastapäätä häntä istuu mies poliisin univormussa. Matilda kuuluu vastailevan kysymyksiin matalalla ja hillityllä äänellä. He katsovat minua, kun kuljen ohi. Nyökäytän Matildalle.

”Oletko väkivaltayksiköstä?” poliisi kysyy.

”Tietty.”

Mies päylylee käsineitä, joita puristan, ja lasken katseeni lattiaan. Siinä erottuu selkeitä kengänjälkiä. Jäljet eivät ole peräisin kävelykengistä, vaan pikemminkin jonkinlaisista urheilutossuista. Asetan jalkani jäljen vierelle ja huomaan, että minulla on yhtä iso jalka kuin jäljet jättäneellä.

”Missä muut naiset ovat?”

”Hän oli täällä yksin”, Matilda sanoo.

”Tunnetko hänet?”

”Hän on käynyt täällä useita kertoja kesällä. Muistaakseni hänen nimensä on Rebecka.”

”Ok:lla?”

”En tiedä, mutta luulisin, että cc:llä.”

”Entä sukunimi?”

Matilda pudistaa päätään.

”Kuten sanoin en edes tiedä, miten hänen etunimensä kirjoitetaan.”

Kävelen eteisen läpi ja sieltä makuusaliin. Seinät ovat haaleat, taulujen peitossa. Yksi ikkunoista on raollaan, päästä sisään elokuista yöilmaa ja on viilentänyt huoneen luonnottoman kylmäksi. Kalustuksena on kahdeksan sänkyä, päädyt vasten huoneen pitkiä sivuja. Täkit ovat monenkirjavia, osa kukikkaita kuin kämppien seinät 70-luvulla, osa yksivärisiä, voimakkaan sinisiä, vihreitä ja oransseja, ja joukkoon mahtuu myös rumia ja kuvioinniltaan mitäänsanomattomia. Sängyt on numeroitu, numerot riipustettu mitenkuten puuhun. Sängyssä seitsemän, miltei huoneen perällä, makaa ruumis, kyljellään selkä minuun päin, verhonaan haalistuneet farkut ja neulepusero. Hoitamattomat tummat hiukset hapsottavat. Lasken kenkäni tyhjälle sängylle ja puen käsi-neet.

Ihmiset ampuvat toisiaan, puukottavat, lyövät, potkivat, paloittelevat, hukuttavat, polttavat hapolla, kuristavat ja ajavat

autolla yli. Lopputulos vaihtelee kirurgisen leikkauksen hienovaraisesta tehokkuudesta keskiaikaisen teloituksen sotkuun. Tällä kertaa elämä on päättynyt äkillisesti ja siististi, miltei huomaamattomasti.

Jos naisen ohimoa ei koristaisi pikkuinen punaruskea kukkanen, hänen voisi luulla nukkuvan. Nainen on nuori, 20–25-vuotias, voisi olla viisi vuotta vanhempikin, koska raju elämäntyö jättää kasvoihin jälkensä. Kumarrun hänen puoleensa, jotta näen sisäänmenoaukon paremmin. Se on vähän isompi kuin nastan kanta, otsaan on takertunut vähän verta ja mustaa tomua aseesta. Joku on tullut naisen selän taa ja ampu-
nut häntä pienikaliiberisellä pistoolilla.

Tutkin taskut. Tyhjiltä näyttävät. Vaatteet ovat siististi päällä. Puseron alta pilkottaa kappale paitaa, mutta mikään ei viittaa siihen, että ruumis olisi tutkittu, jotakin etsitty. Kosketan varovasti ruumista, tunnustelen kyljet, kainalot ja selän siinä toivossa, että löydän jotakin ylimääräistä. Kun käärin puseron hihaa, huomaan kyynärvarressa jälkiä suonensisäisten huumeiden käytöstä. Jäljet ovat kuitenkin tavanomaista siis-
timmät, aivan kuin hän olisi huvitellut tykittämällä mahdollisimman tarkasti.

Kuulen takaa Matildan askeleet. Hän seisahdaa ovensuuhun kuin pelkäisi tulla sisään.

”Ikkuna”, sanon. ”Onko se aina auki?”

”Ei, sitä pidetään yleensä kiinni. Se oli kiinni, kun tulin.”

”Myikö hän?”

”Luulisin. Hän tuli tänne joitakin tunteja sitten ja sanoi, että tarvitsee paikan nukkua. Useimmat tulevat vasta myöhemmin.”

”Oliko hänellä mitään mukanaan? Vaatteita, laukua?”

”Ei mitään muuta kuin nuo vaatteet päällään.”

”Ovatko ne hänen omansa?”

”Luulisin.” Matilda niiskaisee. ”Eivät ne ainakaan meiltä ole.”

”Oliko hänellä kengät?”

”Ovat siinä sängyn vierellä.”

Mustat Converset, joissa valkoiset nauhat, aivan liian pak-
sut. Nainen on ostanut nauhat ja poistanut alkuperäiset. Nau-
hat ovat epätasaiset ja repeilleet. Hän on säilyttänyt niissä he-
roiniapulikoitaan. Nostan toisen kengän ja tutkin sen pohjaa,
mitäänsanomaton tummanharmaa, ja lasken sitten kengän ta-
kaisin lattialle. Otan puhelimen ja suuntaan kameran kasvoi-
hin, otan kuvan, ja hetkeksi kameran pikkuinen salama värjää
naisen ihon tuskallisen valkoiseksi.

”Miltä hän vaikutti tullessaan?”

”Oli sekaisin ja väsynyt niin kuin kaikki muutkin tulijat.
Hän sanoi, että ilta oli ollut paha. Halusi vain nukkumaan.”

”Missä olit, kun hänet tapettiin?” kysyn.

”Olin tiskaamassa, selkä oven suuntaan, joten en kuullut
enkä nähnyt mitään. Tiskaan aina samaan aikaan illasta, koska
en muulloin ehdi.”

”Miten huomasit, että hän oli kuollut?”

”Kävin katsomassa, oliko hän saanut unen päästä kiinni.
Kun menin sulkemaan ikkunaa, näin, että hän...”

Matilda ei päästä lausetta.

Kävelen ikkunalle, kierrän ruumiin kaukaa. Ikkuna ei ole
ihan matalalla, Chapmansgatanin jalkakäytävälle on kunnan
hypyn verran matkaa. Katson ruumista ja katulampun valo saa
jonkin kiiltämään naisen toisessa kädessä kuin ohuen ketjun.

”Hänellä on jotakin kädessä”, sanon Matildalle. Hän on ky-
syvän näköinen.

Eteisestä kuuluu ääni, jonka tunnistan. Vilkaisen vielä ker-
taalleen ruumista, nappaan kenkäni ja lähden Matildan vana-
vedessä huoneesta. Vastassa on Gabriel Birck. En ole nähnyt

häntä aikoihin, mutta hän ei ole muuttunut, kasvot ovat rusketuneet ja hiukset tummat, lyhyeksi leikatut. Birckin kuontalo saa ihmisen haluamaan vaihtaa sampoota. Päällään Birckillä on elee-ton tumma puku, kuin hänet olisi revitty paikalle suoraan juhlista.

”Leo”, hän sanoo yllättyneenä. ”Mitä helvettiä sinä täällä teet?”

”Minä ... heräsin.”

”Eikö sinut erotettu?”

”Olen virkavapaalla.”

”Virkamerkki, Leo”, Brick sanoo ja puristaa suunsa ohueksi viivaksi. ”Jos sinulla ei ole virkamerkkiä, saat luvan poistua.”

”Se on lompakossa, lompakko asunnossani.”

”Käypä hakemassa se.”

”Olin juuri lähdössä”, sanon ja näytän kenkiäni.

Birck katsoo minua kovilla harmailta silmillään. Palautan käsineet koriin, lähden ulko-ovea kohti ja porraskäytävään. Ohitan naispoliisin, joka näyttää hämmästyneeltä.

”Miten helvetissä hän pääsi tänne sisään?” kuuluu vielä ääni yömajasta.

En palaa asuntoon vaan laskeudun hissiä kiertävät portaat pohjakerrokseen ja suuntaan tyhjälle pimeälle takapihalle. Vasta siellä tunnen kylmän maan jalkapohjien alla ja huomaan, että kannan vieläkin kenkiä kädessä. Laitan kengät jalkaan ja sytytän tupakan. Korkeat kerrostalot raamittavat taivasta ja seison siinä hetkisen, vuoroin tupakoiden, vuoroin peukalonkynttä pureskellen. Kävelen pihan poikki ja suljen takanani oven, joka vie minut takaisin taloon, tosin eri rappukäytävään. Portaikko on pienempi ja vanhempaa tekoa, lämmin. Kävelen Pontonjärgatanille.

Elämme aikaa, jona tunnemme olomme turvattomaksi vieraiden ihmisten keskellä. Jostakin lähistöltä ilmaan pumppaa

tiivis klubimusiikki. Pontonjärin puisto avautuu edessäni hiljaisena ja varjoja täynnä, kaukana kuuluu muutama auto jarruttavan, sitten moottori, jonka käynti hidastuu. T-risteyksessä seisovat mies ja nainen riitelemässä, ja ennen kuin lähdän kävelemään ehdin vielä nähdä, että jompikumpi heistä kohottaa kätensä toista vastaan. Ajattelen sitä, että he tekevät toisilleen pahaa, ajattelen kuollutta naista sängyssä numero seitsemän, pientä kiiltävää esinettä naisen kädessä, aiemmin päivällä näkemiäni sanoja tunnelin suulla. Jonkun mielestä Ruotsin on kuoltava ja ajattelen, että kuka kirjoittaja onkin, mies tai nainen, hän on oikeassa.

Poikkean taas Chapmansgatanille ja sytytän uuden tupakan, käsille pitää saada tekemistä. Mykät siniset valot välähtävät seinässä, katoavat, uudestaan ja uudestaan. Talon tienoilla liikkuu vielä enemmän univormuja. He ovat valmiita sulkemaan katuja, ohjaamaan liikennettä ja jalkakäytävillä kulkevia. Huitovat, rajusti ja ärtyneinä. Valonheittimien kirkkaat valkoiset valokeilat valaisevat asfaltin. Autosta puretaan väistämättömän sateen varalta isoa telttaa.

Chapmansgårdenin avoimet ikkunat möllöttävät auki ja räpsyvät hiljaa tuulessa. Huoneessa ikkunan ohi vilahtaa päitä, Gabriel Birck, tekninen tutkija ja Matilda. Ikkunan alla aukeaa jalkakäytävä ja tahtoisin tutkia sitä tarkemmin, mutta hyöriinä talon ympärillä ei anna siihen mahdollisuutta.

Sen sijaan vilkaisen puhelintani. Uutta vuorokautta on kulunut puoli tuntia. Lähistön ravintolan avoimista ikkunoista kantautuu äänten hälinää, musiikkia. Joku laulaa *every time I see your face I get all choked up inside*, ja minä sammutan tupakan, käänän selän Chapmansgatanille.

Kelmeä asfaltoitu kadunpätkä yhdistää toisiinsa kaksi valtaka-
tua Kungsholmenilla. En tiedä, mikä pätjän nimi on, mutta
se on niin lyhyt, että kuka tahansa voisi potkaista pallon sen
päästä toiseen. Yhdessä katua seurailevista taloista on viinin-
punainen ovi. Ovessa on vain yksi sana, BAARI, kirjoitettu
haaleankeltaisella. Avaan oven ja näen sotkuisten vaaleiden
hiusten peittämän pään lepäävän baaritiskiä vasten. Kun ovi
sulkeutuu takanani, pää nousee hitaasti ja aaltoilevat hiukset
laskeutuvat keskijakaukselle. Anna kohottaa katseensa silmät
puoliummessa.

”Vihdoinkin”, hän mumisee ja haroo hiuksiaan. ”Asiakas.”

”Oletko humalassa?”

”Kyllästynyt.”

”Pikku mainos ovelle toisi asiakkaita.”

”Peter ei halua mainostaa. Hän haluaa vain tästä paikasta
eroon.”

BAARIN omistaa välinpitämätön yrittäjä, kolmissakymme-
nissä. Hänen isänsä osti tilat 1980-luvun alussa, perusti baarin
ja piti sitä kuolemaansa asti. Peter peri BAARIN, mutta ei saa-
nut isänsä testamenttimääräyksen takia myydä sitä viiteen vuo-
teen. Siitä on kulunut neljä ja puoli vuotta, joten jos taivas ei
putoa, Anna saa viettää baaritiskin takana vielä puoli vuotta.

BAARI on sellainen paikka, että sen löytää vain etsimällä.
Kaikki on valmistettu puusta: baaritiski, lattia, katto, tyhjät
pöydät ja sinne tänne sirotellut tuolit. Valaistus on kellertävä
ja lämmin, se saa Annan ihon vaikuttamaan ruskeammalta kuin
onkaan. Anna taittaa paksuun opukseen varovasti hiirenkor-
van ja sulkee kirjansa, ottaa kaapista absinttipullon, asettaa tis-
kille lasin ja kaataa siihen juomaa sen verran kuin voi olettaa
olevan kaksi senttilitraa, mutta itse asiassa paljon enemmän.
Yliannokset ovat laittomia, mutta baareissa näyttää tapahtu-
van paljon muutakin lainvastaista.

”Aika hiljaista”, sanon.

”Haluatko musiikkia? Sammutin sen, koska se häiritsti.”

En tiedä, mitä haluan. Siksi istun baarijakkaralle ja otan siemauksen. En voi juoda muuta viinaa kuin absinttia. Juon harvoin, mutta kun juon, absintti on valintani. Löysin tänne kesän alussa, kun olin matkalla kotiin, lääketokkurassa, ja pysähdyin syyttämään tupakkaa. Minun oli nojattava seinään, jotta saatoin seistä vakaasti. Kaikki näytti viiraavan vasemmalle, oli mahdotonta kohdistaa katsetta ja kun lopulta sain tehtyä niin – viininpunaiseen jämerään oveen kadun toisella puolen – näin sanan BAARI. Olin aika varma, että näky oli aistiharha, mutta kompuroin silti kadun yli ja aloin hakata ovea. Anna avasi oven hetken päästä, baseballmaila kädessä.

En tiedä, kuinka vanha hän on. Voisi olla kaksikymmentä. Hänen vanhempansa omistavat jonkinlaisen kartanon Uplannissa, hilkun verran Norrtäljestä pohjoiseen. Annan isä perusti it-yrityksen viisitoista vuotta sitten, oikeaan aikaan, ja myi sen juuri ennen it-kuplan puhkeamista. Rahat hän investoi uusiin firmoihin ja antoi niiden kasvaa. Tuontyyppisillä siirroilla ihmiset nykyään rikastuvat. Tyttären suhtautuminen isään kimpoilee voimakkaasta tunnustuksentarpeesta halveksuntaan. Anna opiskelee psykologiaa ja tekee baarissa sivutoita, mutta en ole kertaakaan nähnyt hänen lukevan kurssikirjoja. Hän lukee vain paksuja teoksia, joissa on epämääräiset kansipaperit. Muuta en hänestä tiedä. Melkein riittävästi käydäkseen ystävydestä.

Katson itseäni baaritiskin takana roikkuvasta peilistä. Vaatteeni näyttävät lainatuilta. Olen laihtunut. Vuodenaikaan nähden olen kalpea, merkki siitä, että ihminen on halunnut pysytellä poissa näkyvistä. Anna laskee kyynärpänsä baaritiskille ja lepuuttaa päätä kämmenten välissä, tarkastelee minua viileänsinisillä silmillään.

” ... AINUTKERTAISEN HYVÄ,
ON KAIKEN KOHUNSA ANSAINNUT.”

— STIG LARSSON, AFTONBLADET, 27.5.2014

 Johnny
Kniga

ISBN 978-951-0-40789-9

kl 84.2

Julia G.

WWW.JOHNNYKNIGA.FI

9 789510 407899

ETUKANNEN KUVA Marcus Hammerschmitt / Plainpicture / Kuvaario

TAKAKANNEN KUVA Anna-Lena Ahlström

PÄÄLLYS Martti Ruokonen